

Om kort tid bliver Johannes Jørgensen 100 år, og det bliver en fest. Sidste år flyttede han fra sit eget hjem til Trye Områdecenter ved Thisted. Det var et nødvendigt, men svært skridt. En overgang, som han har noget at sige om – noget som andre måske kan blive klogere på der arbejder med ældres trivsel i hverdagen.

Det bliver jo ikke det samme.....

Af: Thea Lyng Thomsen, kommunikationsmedarbejder SOSU STV

Det kan være svært at tale om, man bliver berørt og trist – men det er dejligt at tale om; dejligt at fortælle. For det er ikke hver dag, at man kommer til at tale om de dybere anliggender i tilværelsen. Og måske slet ikke det, som for andre kan virke afsluttet.

For det er jo endeligt – Johannes er flyttet ind på Trye, og der bliver han boende. Han er glad for det – det gør ham tryk. Men han savner også sit hus og sit hjem. Det er ikke et enten-eller, som det måske sjældent er med mennesker, men et kompliceret og følelsesladet både-og.

Huset i Frøstrup er et godt, solidt hus – et hvidt hus, hvor kaffekanden altid stod fremme på køkkenbordet, så de, der faldt ind forbi, kunne få en frisk kop – og Johannes har altid haft tid til en god snak om både det lette og det tunge.

Men selvom Johannes er "klar i toppen", som han siger, så kom der nogle fysiske skavanker. Han begyndte at gå og falde "og så kunne jeg ikke passe mig selv, så kom jeg her op på hjemmet. Men der er ingen steder, som hjemme ved sig selv. Der er ingenting som at være i mit lille hus. Men når ikke jeg kan klare det, så har jeg det godt her", siger Johannes.

Bamsen i kurven på rollatoren har Johannes købt fordi, som han siger: "Selv når man er 99 år kan man stadig have brug for at sove i arm med én – uanset det er en bamse".

Trygheden og omsorgen er noget som fylder meget for Johannes. Og her på Trye kan han få den hjælp, som han gerne vil have fra personalet – hjælp til tøjet og sig selv. Og han er glad for sin kalder, som sidder i en snor i brystlommen på skjorten. Den er symbolet på trygheden, når han holder den op, smiler og siger: "så kommer de jo – med det vons".

Omgangskredsen var stor; både familie og venner, men det er svært for vennerne at kigge ind på Trye. Måske fordi kaffen ikke står klar på bordet. Fordi, som Johannes siger: "jeg laver den ikke, og det gør de (personalet) heller ikke – og det bliver alligevel ikke det samme". Men måske mest fordi områdeceneret minder vennerne om deres egen fremtid – for det er ikke nemt at tale om; det er meget følelsesladet. Og det kan også for mange være svært at sætte ord på, hvad der sker i overgangen fra eget hjem til ældrecenter.

Billederne i lejligheden fortæller om et liv fyldt med mennesker. Nogle af de vigtigste er børnene, og han har 9 – to af dem bor i Canada. De har lige været på besøg for første gang, siden Johannes er flyttet ind på Trye. "De synes, det var meget godt; også rart og betryggende at jeg ikke går hjemme ene" fortæller han. "Og jeg er jo mig selv, ik'. De (personalet) blander sig ikke i mine forhold; ikke mere end de skal. Så bor jeg her, og børnene kommer og går frit. Sådan som jeg har det, så kan jeg ikke have det bedre – og hvis jeg bliver ved på den måde, så bliver jeg snart 100 år."

- det kan være svært at sætte ord på, hvad der sker i overgangen fra eget hjem til plejehjem.

Et godt råd fra Johannes til andre, som står overfor at skulle flytte fra ens hjem. "Det kan ikke blive det samme. Og det er da svært; det er det! Tag det, som det kommer; ikke blande sig. Det system, som de kører med, det er mad, det er plejen. De søger jo for, at man har ordentlig tøj på, ik' også. Men den daglige

tur her, den blander de dem ikke i – og det skal de heller ikke.

Johannes sætter friheden til selv at vælge højt. At det er ham selv, som bestemmer, hvornår han er privat, og hvornår han deltager i fællesskabet.

Her kan børnene komme og gå, som de vil. Man skal holde det lidt adskilt, det fungerer for mig. Det er jeg glad for, og jeg er glad for at bo her".

Johannes er en mand, som er klar i hovedet og ved, hvordan han gerne vil leve sit liv. Han ved, hvilken hjælp han får på Trye og er glad for den og trygheden; samtidig med han stadig lever sit eget liv. Han har lige været til stor fest hos sin datter i Randers, hvor han festede og snakkede aftenen væk. For det er – og skal der være – plads til i Johannes liv!

Det er et både-og! For det er ikke det samme at bo i en lejlighed på et plejecenter, som i eget hjem. Det er vigtigt at få lov at fortælle, savne, græde og få lov til at være sig selv – ligesom det er godt at have trygheden og hjælpen tæt ved. At mærke nogle tager vare på og drager omsorg for en. For Johannes er en fortællende og glad mand, og det har ikke ændret sig, fordi han er flyttet.